

KEBS i zemlje istočne Evrope

Pukovnik mr *MILORAD TIMOTIĆ*

Autor u članku ukazuje na značaj procesa KEBS-a za odnose među evropskim državama. Naglašava da su posle 1985. godine procesi KEBS-a znatno ubrzani, a kulminirali su usvajanjem Pariske povelje za novu Evropu i Bečkog dokumenta o jačanju mera poverenja i bezbednosti među državama učesnicama KEBS-a, u novembru 1990. godine. Sve je to izuzetno poboljšalo bezbednosnu situaciju u Evropi, odnosno u zoni primene mera KEBS-a, i stvorilo čvrstu osnovu i povoljnu atmosferu za dalje jačanje poverenja i saradnje među državama učesnicama.

Zemlje istočne Evrope ispoljile su interes za konstruktivno učešće u usvajanju mera za dalje jačanje poverenja i bezbednosti u Evropi. Na to su objektivno upućene zbog nepovoljne unutrašnje ekonomske situacije i potrebe za smanjivanjem, modernizacijom i optimizacijom oružanih snaga.

Ukoliko se ispoljeni opšti trendovi poboljšavanja međunarodne situacije u osnovi održe, autor pretpostavlja da će zemlje istočne Evrope nastaviti da konstruktivno sarađuju u produbljivanju poverenja i bezbednosti u Evropi u okviru procesa i institucija KEBS-a. To će doprinositi jačanju duha kooperativnosti, evropskog zajedništva, otvorenosti i uzajamnog poverenja, što je u funkciji poboljšavanja vojno-političke situacije u Evropi i bezbednosti svih evropskih država. Interesi Jugoslavije i ostalih istočnoevropskih zemalja u tom pogledu su veoma bliski i omogućuju plodnu saradnju.

Od 1. avgusta 1975, kada su šefovi država ili vlada 35 zemalja Evrope i Severne Amerike potpisali Završni akt u Helsinkiju, Konferencija o evropskoj bezbednosti i saradnji (KEBS) jedan je od činilaca koji značajno utiču na političke odnose i procese i vojno-političku situaciju u Evropi. Tokom prvih deset godina postepeno se i mučno KEBS afirmisao i stvaran je novi duh saradnje i prijateljskih odnosa među državama učesnicama. Posle dolaska Mihaila Gorbačova na vlast u Sovjetskom Savezu ubrzavaju se procesi KEBS-a. Već u septembru 1986. on usvaja Stokholmski dokument, kojim se prvi put uvode posmatranje i inspekcija vojnih aktivnosti

na teritoriji zemalja učesnica, čime se osetno smanjuje rizik od izbijanja ratnih sukoba i podstiče razvijanje uzajamnog poverenja. U Beču je 1990. godine usvojen novi dokument, kojim su mere iz Stokholma znatno proširene i koji je veliki napredak u jačanju poverenja i bezbednosti, povećanju otvorenosti i transparentnosti vojnih snaga i predvidivosti njihovog razvoja. Od tih mera je najradikalnija razmena informacija o oružanim snagama, kojom svaka zemlja učesnica obaveštava sve ostale o svojim vojnim jedinicama ranga puk-brigada i višim, o njihovom brojnom stanju, lokaciji, formacijskom nazivu i glavnim sistemima naoružanja. Razmena tih podataka uspešno je ostvarena u aprilu ove godine, o stanju od 1. maja, a nadalje će se obavljati svake godine od 15. decembra, o stanju od 1. januara naredne godine. Usvojen je i postupak ocenjivanja tačnosti razmenjenih podataka, koji je tokom ove godine uspešno primenjivan u praksi.

Sve to je izuzetno poboljšalo bezbednosnu situaciju u Evropi, odnosno u zoni primene mera KEBS-a, i stvorilo čvrstu osnovu i povoljnu atmosferu za dalje jačanje poverenja i saradnje među državama učesnicama. Mada je taj pozitivan proces uhvatio duboke korene u većini država učesnica, njegov dalji uspešan razvoj zavisice od opšteg stanja međunarodnih odnosa, odnosa među državama učesnicama KEBS-a i od razvoja unutrašnje situacije u svakoj od zemalja pojedinačno.

MEĐUNARODNA SITUACIJA

Svet ulazi u poslednju deceniju ovog stoleća sa nadom u mir, poboljšanje međunarodne situacije, jačanje demokratskih institucija i dosledno poštovanje ljudskih prava i sloboda. Zbivanja u Evropi tokom poslednjih pet-šest godina, kao i razvoj odnosa među supersilama, daju osnovu za takvu nadu, ali nisu otklonjena u potpunosti strahovanja od nepredvidljivih iskušenja, kriza, sukoba i nekontrolisanih migracija izazvanih prvenstveno velikim razlikama u nivou privrednog razvoja i životnog standarda, čak i u Evropi, a naročito u Aziji i Africi.

Opšti odnosi u svetu umnogome će biti opterećeni nepredvidljivostima u unutrašnjem razvoju SSSR-a i bivših socijalističkih zemalja, pa i neizvesnostima u njihovim među-

sobnim odnosima, uz neminovne implikacije na međunarodnu scenu. Do sada su promene u sovjetskoj spoljnoj politici, koja je „novim mišljenjem“ uspešno i brzo napustila duh vojne i ideološke konfrontacije i prihvatila političku filozofiju zasnovanu na univerzalnim vrednostima i savremenim civilizacijskim tekovinama, bile radikalne i omogućile su velike pozitivne prodore na evropsku i svetsku scenu. Napuštanje suparničkog pristupa, a prihvatanje otvorenosti, duha kooperativnosti i civilizacijskog zajedništva i nastojanje da se prihvate i dele zajedničke vrednosti sve više karakterišu sovjetsku spoljnu politiku. Na žalost, nemoguće je predvideti koliko će se do sada ispoljeni trendovi sovjetske spoljne politike učvrstiti i stabilizovati, jer je unutrašnja situacija izuzetno fluidna i teška. Čini se, ipak, da su u Sovjetskom Savezu već stvorene povoljne društvene, političke, intelektualne i moralne pretpostavke za demokratski razvoj ili, u najmanjem, za neprihvatanje ekstremnih levih ili desnih opcija, sa odgovarajućim posledicama na spoljnu politiku. U celini, izgledi za nastavak povoljne političke klime na međunarodnoj sceni, uz održavanje dobrih odnosa, saradnje i produbljivanja razumevanja među odlučujućim akterima, uz verovatne manje oscilacije, znatno su veći nego verovatnoća da povrate konfrontacije i ideološki rat. To će omogućiti povoljne uslove za nastavljajanje i produbljivanje procesa saradnje u okviru KEBS-a.

Zemlje „trećeg sveta“, zemlje u razvoju, na žalost, i dalje će biti politički nestabilne zbog siromaštva i socijalnih tenzija, kao i zbog nacionalnih, verskih i plemenskih sporova i ratova. Nerešena pitanja etničkih granica ugrožavaće i regionalnu stabilnost u potencijalnim žarištima, i to će, kad Zapad oceni da su ugroženi njegovi „vitalni“ interesi, dovesti i do intervencija vojnom silom, pod pokroviteljstvom Ujedinjenih nacija ili u okviru drugih mehanizama kolektivne bezbednosti. Ako se oružana intervencija preduzima pod okriljem Ujedinjenih nacija, ili u okviru drugih aranžmana kolektivne bezbednosti, ona dobija formalni međunarodni legalitet, mada se iza nje mogu prikrivati i sasvim prepoznatljivi interesi sila koje intervenišu. Sve to, ipak, ne bi trebalo da ima direktne negativne posledice na rad KEBS-a, mada će neminovno usporiti njegove procese.

ODNOSI MEĐU DRŽAVAMA UČESNICAMA KEBS-a

Konferencijom o evropskoj bezbednosti i saradnji prvobitno su bila obuhvaćena veoma stabilna područja sveta. U jednom delu, zapadnom, stabilnost je počivala na ekonomskom prosperitetu i relativnom socijalnom miru, a u istočnom – na ideološkom monolitizmu i jakoj državnoj vlasti. Sa političkim promenama na Istoku, otvaranjem procesa privredne i socijalne transformacije i raspuštanjem vojnog saveza, izbili su neki latentni međudržavni sporovi, naročito oni koji proizilaze iz mešovite etničke strukture, nedefinisanosti granica (naročito tamo gde su nasilno menjane posle drugog svetskog rata), a ne mogu se zanemariti ni brojne predrasude, istorijska nepoverenja, teritorijalne pretenzije, nacionalizam, strah i neprijateljstvo među pojedinim zemljama. Sovjetski Savez, bar u doglednoj budućnosti, ne može se održati u sadašnjim granicama. Države koje se iz njega izdvoje postaće članice KEBS-a (tri baltičke su već postale) i verovatno će i na tom forumu pokretati brojna nerešena pitanja u odnosima sa bivšom državnom zajednicom. Zbog toga će, verovatno, rubne države sadašnjeg Sovjetskog Saveza i njihovi međusobni odnosi često biti na dnevnom redu KEBS-a tokom ove decenije.

Među ostalim bivšim socijalističkim državama ne bi trebalo očekivati vojne sukobe tokom ove decenije, mada će u njihovim bilateralnim odnosima biti sporova, od kojih će neki morati da dođu i na KEBS. Na primer, odnosi između Rumunije i Mađarske, Rumunije i Sovjetskog Saveza u vezi s Moldavijom, pa i između Jugoslavije, odnosno njenih naslednika, i Albanije, a možda i Mađarske i Bugarske.

Zapadna Evropa će, nesumnjivo, i dalje nastaviti političku i ekonomsku integraciju, stvarajući najveće zajedničko tržište u svetu i jednu od najmoćnijih privrednih grupa na koju će Japan i SAD morati veoma ozbiljno da računaju.¹ Mada je proces usklađivanja različitih političkih i ekonomskih interesa pojedinih članica složen i osetljiv, nije verovatno da se u Zapadnoj Evropi pojave sporovi koji bi se morali razrešavati primenom mehanizama KEBS-a, pogotovu zbog toga što

¹ *Strategic Analysis*, IDSA, New Delhi, april 1991, str. 61.

Evropska zajednica i Zapadnoevropska unija imaju sopstvene procedure za pomirenje suprotnih interesa članica. NATO će se i dalje transformisati prema političkim promenama u svetu i u Evropi, a stvaraće se i novi oblici kolektivne bezbednosti, kojima će se postepeno obuhvatiti sve učesnice KEBS-a i cela zona primene mera KEBS-a. U prvoj fazi to će se ostvarivati jačanjem uloge postojećih institucija KEBS-a – Saveta ministara, Centra za sprečavanje sukoba i Komiteta visokih funkcionera.

Unutrašnja situacija u bivšim socijalističkim zemljama je najteže predvidljiva varijabla daljeg procesa KEBS-a, i ona će najozbiljnije ugrožavati njegova dosadašnja ostvarenja i dalji napredak. Zbog katastrofalne privredne situacije u SSSR-u i još nekim bivšim socijalističkim zemljama, kolebanja i teškoća u njihovoj demokratskoj i tržišnoj transformaciji, nisu isključena ni najtragičnija zbivanja i raspleti u unutrašnjim političkim i društvenim odnosima. To je, istovremeno, i najveća opasnost za dalje uspešno odvijanje procesa jačanja poverenja i bezbednosti u Evropi, kao i za sprovođenje slova i duha do sada usvojenih mera i principa, naročito onih koji su definisani Pariskom poveljom o novoj Evropi i Bečkim dokumentom 1990. godine o jačanju mera poverenja i bezbednosti. Samo u uslovima unutrašnje socijalne stabilnosti i zadovoljavajućeg privrednog prosperiteta mogu se u jednoj zemlji oživotvoriti visoki principi demokratije, ljudskih prava i sloboda, priznati kao međunarodne pravne norme potpisivanjem Pariske povelje o novoj Evropi 21. novembra 1990. godine.

NEKE OD PREDVIĐENIH MERA ZA PRODUBLJIVANJE I UNAPREĐENJE TEKOVINA KEBS-a

Obe velike sile su saglasne u proceni da je opasnost od nuklearnog rata, ili ratnog sukoba širih razmera u Evropi, praktično svedena na minimum.² U skladu s tim, one smanjuju zalihe oružja, oružane snage, vojne budžete i pripremaju konverziju vojne industrije na civilnu proizvodnju. Naravno, i NATO i SSSR zadržavaju ubedljivu vojnu silu za obezbeđivanje svojih globalnih i drugih nacionalnih interesa.

² Saopštenje prvog zamenika NGŠ OS SSSR, general-pukovnika B. A. Omeličeva, na seminaru o vojnim doktrinama u Beču 10. oktobra 1991, str. 5.

Učesnice KEBS-a u većini su raspoložene da, prema vojno-političkoj proceni da je umanjena pretnja od opšteg ratnog sukoba, nastave sa proširivanjem mera jačanja poverenja i bezbednosti. Očekuje se da naredne godine sastanak šefova država ili vlada zemalja učesnica u Helsinkiju dâ novi podsticaj aktivnosti KEBS-a u oblasti ograničavanja oružja i unapređenja mira. Nesumnjivo, ići će se na dalje povećanje transparentnosti, na ograničavanje vojnih aktivnosti, smanjivanje stokova oružja i oružanih snaga, jačanje uloge Centra za sprečavanje sukoba, poboljšavanje postupaka za kontrolu i sprečavanje kriznih situacija, a u kasnijoj fazi i na usvajanje mehanizama kolektivne bezbednosti i snaga za očuvanje mira.³ U vezi s tim, postoji visoka saglasnost i duh kooperativnosti među članicama NATO i zemljama istočne Evrope, kao i nesvrstanim i neutralnim zemljama.

Konferencija o evropskoj bezbednosti i saradnji i njene ustanove postaju veoma značajne u miroljubivom rešavanju sporova među državama učesnicama i sprečavanju kriznih situacija u zoni primene mera KEBS-a. Razmatraju se mogućnosti da se uloga Centra za sprečavanje sukoba ojača tako da dobije i funkciju mirenja i arbitriranja među stranama u sporu, o čemu postoji načelna saglasnost svih zemalja učesnica.

Istočnoevropske zemlje su veoma aktivne i kooperativne u predlaganju mera za proširivanje poverenja i bezbednosti u zoni primene mera KEBS-a. Mađari, Češko-Slovaci i Poljaci podneli su 18. maja 1990. zanimljiv predlog za uvođenje dvostranih mera među susednim zemljama, naročito u prigraničnim zonama, radi povećanja transparentnosti i otvorenosti. One se odnose na razređivanje trupa u prigraničnim područjima, kao i na povlačenje jedinica i naoružanja izrazite ofanzivne namene iz dogovorenih zona uz granicu.⁴ Smatralo se da bi to bila pogodna mera da se smanji povremena zategnutost na granicama nekih centralnoevropskih i istočnoevropskih zemalja. Ipak, nije verovatno da će te mere u doglednoj budućnosti biti primenjene ni na bilateralnom nivou, niti među svim učesnicima KEBS-a.

³ *NATO Review*, No 1, February 1991, str. 18.

⁴ Mađari su slične bilateralne mere predložili Jugoslaviji, ali one nisu mogle biti ostvarene zbog tehničkih i materijalnih problema vezanih za dislokaciju jedinica.

Postoje i predlozi da se znatno radikalnije ograničavaju nivo i karakteristike vojnih aktivnosti u Evropi. Ima pristalica da se sadašnji parametar za vojne aktivnosti koje podležu obaveznoj najavi (13.000 ljudi i 300 tenkova) usvoji kao limitirajući parametar za sve vojne aktivnosti svih 38 učesnika KEBS-a, odnosno da se sve zemlje odreknu vežbi i manevara u kojima bi učestvovalo više od 6.000 ljudi. Time bi se u začetku sprečilo obavljanje pretećih vojnih aktivnosti. Za tu meru su, za sada, zainteresovane i zapadne i istočne zemlje, tako da će ona verovatno biti usvojena u bližoj budućnosti.

U vezi s razmenom informacija o oružanim snagama razmišlja se i o uključivanju podataka o proizvodnji vojne opreme i naoružanja. To bi omogućilo da sve zemlje učesnice KEBS-a pravovremeno budu obavestene o trendovima u razvoju vojnog naoružanja, što smanjuje rizik od sukoba i povećava otvorenost i transparentnost. Međutim, predlog članica NATO da se parametar za obavezno prijavljivanje vojnih aktivnosti smanji sa 13.000 na 6.000 učesnika za sada nema izgleda da dobije podršku istočnih zemalja.

Ima predloga sa Zapada da se na pojedine aktivnosti KEBS-a, na primer seminare o vojnim doktrinama, pozivaju parlamentarne delegacije iz istočnoevropskih zemalja radi upoznavanja sa stanjem vojne misli i uvida u komparativne procese odlučivanja o pitanjima odbrane. Za sada je i to samo jedna od ideja za buduće rasprave. Sovjetski Savez je inicijator ideje da se na jednom od dodatnih seminara KEBS-a detaljno razmotre i definišu kriteriji o odbrambenoj dovoljnosti. Pošto su se izjasnili za strategiju odbrambene dovoljnosti, odnosno za izgradnju oružanih snaga koje nikoga, a pogotovu glavnog suparnika, ofanzivno ne ugrožavaju, a obezbeđuju sigurnu odbranu zemlje, Sovjeti su ocenili kao potrebno da omoguće svim učesnicima KEBS-a da zajednički utvrde kriterije odbrambene dovoljnosti. Sovjeti su predložili da se na seminaru, uz učešće stručnjaka iz svih 38 zemalja učesnica KEBS-a, rasprave sledeća pitanja:

(1) šta je neofanzivna struktura oružanih snaga i koji su njihovi organizacioni i strukturni principi;

(2) koja ograničenja treba uspostaviti za udarne i ofanzivne sisteme u strukturi oružanih snaga;

(3) uticaj kvalitativnih parametara naoružanja na odbrambenu dovoljnost;

(4) stacioniranje i organizacija strategijskih i operativnih formacija oružanih snaga kako bi dobile isključivo odbrambenu ulogu;

(5) defanzivna strategija, s posebnim akcentom na odricanje od mogućnosti preventivnog udara i ofanzivnih operacija širokog opsega, a sa opredeljenjem na aktivnu odbranu;

(6) orijentacija obuke komandi i jedinica isključivo na sticanje odbrambenih veština;

(7) smanjivanje vojnih budžeta i njihovo usklađivanje sa odbrambenom dovoljnošću;

(8) ograničavanje vojne proizvodnje i njene preorijentacije na odbrambenu opremu i naoružanje;

(9) razmatranje svih navedenih pitanja i na koalicionom nivou i usklađivanje strukture, lokacije i obuke koalicionih snaga sa principima odbrambene dovoljnosti.

Diskusija o navedenim pitanjima i usvajanje zajedničkih kriterija odbrambene dovoljnosti nesumnjivo bi doprineli otklanjanju ratne opasnosti i produbljivanju uzajamnog poverenja i bezbednosti u zoni primene mera KEBS-a. Nema sumnje da će KEBS svim navedenim pitanjima posvetiti pažnju u najbližoj budućnosti ukoliko se u osnovi zadrže sadašnji trendovi političkog razvoja u Evropi. I Sovjetski Savez, odnosno njegovi naslednici, i SAD zainteresovani su za smanjivanje vojnih rashoda i optimalizaciju svojih oružanih snaga. Prvi zbog teške privredne situacije i neophodnosti preorijentacije resursa na civilni sektor privrede, a drugi zbog potreba da većim ulaganjima u nauku i tehnologiju uspešnije održavaju korak sa Japanom i Zapadnom Evropom, kao i da posvete više pažnje rešavanju ne malih socijalnih problema (kriminal, narkomanija, pa i siromaštvo). Ove zemlje će morati da posvete znatno više pažnje i sredstava i ekološkim problemima, tako da im se u pogledu optimalizacije oružanih snaga znatno poklapaju objektivni interesi.

U slučaju političkih i ekonomskih poremećaja, što se ne može sasvim isključiti, ukupne tekovine KEBS-a mogu biti dovedene u pitanje. Ipak, postoji raspoloženje i dobra volja, na Istoku, kao i na Zapadu, da se nepovoljna zbivanja, koja su u suprotnosti sa duhom i slovom Helsinškog dokumenta i

Pariske povelje za novu Evropu, zajedničkim naporima svih učesnika KEBS-a i primenom postojećih mehanizama za mirno rešavanje sporova, rasprave i razreše na razuman i miroljubiv način. Do sada su zemlje istočne Evrope ispoljile dobru volju i duh kooperativnosti u razmatranju većine pitanja na dnevnom redu KEBS-a, prvenstveno mera za jačanje poverenja i bezbednosti.

Jačanje duha kooperativnosti, evropskog zajedništva, otvorenosti i uzajamnog poverenja može biti samo u funkciji učvršćivanja vojno-političkog položaja SFRJ. Interesi Jugoslavije i drugih istočnoevropskih zemalja u tom pogledu veoma su bliski, što im omogućava da i u okviru procedura i ustanova KEBS-a sarađuju i zajednički doprinose poboljšanju poverenja i bezbednosti u Evropi.

S U M M A R Y

C.S.C.E. AND THE EAST EUROPEAN COUNTRIES

The author points out the significance of the CSCE processes for the relations between the European countries. He stresses the fact that the processes considerably accelerated from 1985 and on and culminated by the adoption of the Paris Chapter for the new Europe and the Vienna document on building up and strengthening the confidence and security between the countries participating in the CSCE, in November 1990. Thus the security in Europe, i. e. in the zone of application of the CSE, was substantially promoted, and a firm foundation and favourable atmosphere for a further development of confidence and cooperation between the participating countries were created.

The East European countries have shown that they are interested for their constructive participation in the adoption of measures for promotion and strengthening the confidence and security in Europe. They were also objectively drawn and attracted to this process because of their unfavourable internal economic situations and their need for the reduction, modernization and optimization of their armed forces.

The author supposes that the East European countries will continue to constructively cooperate in further promoting the confidence and security in Europe within the framework of the CSCE processes and institutions inasmuch the hitherto expressed general trends of improvement of the international situation will continue. This will contribute to the strengthening of the spirit of cooperativeness, European openness and mutual confidence, all of which will improve the military-political situation in Europe and the security of all European countries. Interests of Yugoslavia and other East European countries are in this respect very close and make a fruitful cooperation possible.

R E S U M E

CSE ET LES PAYS DE L'EUROPE DE L'EST

Dans cet article, l'auteur montre l'importance du processus de la CSE pour les rapports mutuels des Etats européens. On souligne que, après 1985, les processus de la CSE sont accélérés et ont eu leur culmination par l'adoption de la Charte de Paris pour la nouvelle Europe et aussi du Document de Vienne sur le renforcement des mesures de confiance entre les pays membres de la CSE, en novembre 1990. Tout cela a amélioré la situation au point de vue sécurité dans la zone d'application des mesures de la CSE, et a créé la base solide et atmosphère favorable pour la continuation du renforcement des mesures de confiance et de coopération entre les Etats participants.

Les pays de l'Europe de l'Est ont montré l'intérêt pour la participation constructive pendant l'adoption des mesures pour le renforcement de confiance et de sécurité en Europe. Ces pays ont été dirigés vers la solution comme telle à cause des situations intérieures économiques défavorables et à cause de nécessité de diminution, modernisation et optimisation des forces armées nationales.

Auteur suppose que les pays de l'Europe de l'Est vont continuer leur coopération constructive avec les autres ayant pour but renforcement de la confiance et de la sécurité en Europe au profit de tous les pays européens. Les intérêts de la Yougoslavie et des autres pays est-européens, à ce point de vue, sont très proches et facilitent la coopération féconde.

Р Е З Ю М Е

СБСЕ И СТРАНЫ ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ

Автор в статье указывает на значение процесса СБСЕ для отношений между европейскими государствами. Он подчеркивает, что после 1985 года процессы СБСЕ получили значительное ускорение, а кульминации достигли принятием Парижской грамоты для новой Европы и Венского документа об укреплении мер доверия и безопасности между государствами участниками СБСЕ в ноябре 1990 года. Все это способствовало значительному улучшению состояния безопасности в Европе, т. е. в зоне применения мер СБСЕ, и создало прочную основу и положительную обстановку для дальнейшего укрепления доверия и сотрудничества между государствами участниками.

Страны Восточной Европы проявили интерес к конструктивному участию в принятии мер по дальнейшему укреплению доверия и безопасности в Европе. Такой интерес им навязывала неблагоприятная внутренняя экономическая ситуация и необходимость сокращения, модернизации и оптимизации вооруженных сил.

Если проявленные общие тенденции улучшения международной ситуации, в основном, будут продолжаться, автор предполагает, что страны Восточной Европы и впредь будут конструктивно сотрудничать в углублении доверия и безопасности в Европе в рамках процесса СБСЕ. Это способствует укреплению духа кооперативности, европейской общности, открытости и взаимного доверия, что находится в функции улучшения военно-политической ситуации в Европе и безопасности всех европейских государств. Интересы Югославии и остальных восточноевропейских стран являются весьма близкими и обеспечивают плодородное сотрудничество.